

FOLK OG LAND

Nr. 37. — 9. ARGANG

LØRDAG 19. NOVEMBER 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

SIEGFRIED:

Per Vogts angrep på Siegfried-linjen

Første del av et utførlig svar på merkelige påstander
Konsentrasjonsleirene og Hitlers «Mein Kampf»

Polsk storhetsvanvidd som meren 1939 da det ble hisset til krig og fortalt at de tyske stridsvogner bare var av papp.

Når en av forkjemperne for den evige hets en sjelden gang stikker snuten frem fra de rottehuller hvor de vanligvis har forskanset seg for å «tie oss ihjel», så skulle en nesten ønske det hadde vært en mere orientert og mere skarpskodd mann enn den Per Vogt, som i en kronikk i VG skriver om «Siegfried-linjen». Men vi kan naturligvis ikke være kresne når en av historieforskerens drabanter endelig engang stiller til slag, selv om en jo har følelsen av å begå barnemord når en tar fatt i hans uvitenhet.

Per Vogt slår fast at undertegnede omtale av filmen «Sannheten om hakekorset», innbefattet bildene, er på hele 10 spalter, og av alt dette stoffet har han da klart å finne frem følgende punkter, som han mener å kunne demonstrere min uferrettelighet med:

- 1) Konsentrasjonsleirene
- 2) Hitlers krigslyst
- 3) Skylden for bombekrigen mot sivile.

Jeg skal ta fatt i disse punkter enkeltvis, men først vil jeg gjerne slå fast at skjellsord som «kakerlakker», «skjenselsartikkel» og nydemokratisk savl om hvor elskelige våre motstandere er som holder seg til det demokratiske spills regler og lar Folk og Land utkomme, na-

turligvis ikke er argumenter, heller ikke påstander om at «jeg — Per Vogt» svarer «ja» eller «nei» til forskjellige formuleringer revet ut av sin sammenheng i det jeg skrev om filmen.

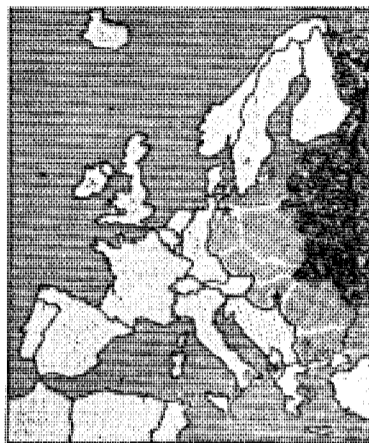
Det er ikke god tone lenger å fortelle at i forbindelse med den av vestmaktene garanterte polske krigshissing ble tyskerne i Polen forfulgt på det grusomste. Ikke mindre enn 58.000 folketyskere falt som offer. Bildet viser to slike ofre for «det overfalte Polen».

Og ennu en ting til før jeg tar fatt i det eneste som minner om argumenter i Vogts kronikk: Når han anfører som «bevis» på at denne films tendens ikke er kommunistisk at Erwin Leiser, som har laget filmen, ikke er kommunist tiltross for at han flyktet fra Tyskland i tredveårene og i den forbindelse også konstaterer at Willy Brandt ikke er kommunist, så er dette, som han selv sier et annet sted i kronikken, irrelevante utflukter. Jeg har nemlig ingenlunde påstått at Erwin Leiser — de svenske sosialisters store kulturlys — trer frem som kommunist. Han er en jøde som flyktet fra Tyskland, og hans politiske oppfatning kan man bare gjette seg til. Det er alminnelig kjent i dag at Willy Brandt blir bedre og bedre høyremann ettersom han får plassert seg i maktens hynder, men om hans forbindelse med kommunismen dengang også det norske arbeider-

Amerikanerne planlegger en sterk Østersjøflåte

Blant annet for å hindre Norge og Danmark i å gå ut av NATO

Avis i USA røber sensasjonelle overveielser

Norge er som kjent et rystende null i fattigkommisjonen når det gjelder landets egne rustninger og dermed naturligvis også landets egen utenrikspolitikk. Et eksempel på dette finner en i den begavede høyreavis Aftenposten, som til og med er for dum til å skjule skammen. Bladet skriver uten å fortrekke en mine:

«Den amerikanske flyminister Dudley C. Sharp som har vært på et kortvarig besøk i Oslo meddelte i går offisielt at Luftforsvaret vil få nye jetjagere av typen F-104 Starfighter. Flyministeren opplyste også at Albatross-flyene som skal erstatte 333-skvadronens Catalina'er vil bli levert neste sommer.»

Det kan tilføyes at Oslo journalister ble innkalt til et pressemøte i den amerikanske ambassade, hvor de ble gitt disse ikke uviktige opplysninger om det norske forsvaret. Det er formelig som i Mosers dage nede i Presse-Abteilung!

Men nok om det. Siden amerikanerne så demonstrativt viser at de også styrer Norge kan vel følgende ganske sensasjonelle betraktninger i den amerikanske avis S.I. Advance for 28. oktober i år ha sin beydelige interesse, ikke minst siden overveielserne også klart tar sikte på å holde Norge i NATO:

«Opprettelsen av en mektig US-flåte i Østersjøen overveies av «the Joint Chiefs of Staff».

Hvis disse militære ledere godtar dette langtrekkende forslag om å sette opp en Østersjø-flåte omfattende alle slags stridsfartøyer, innbefattet atomvepnede undervannsbåter med Polaris-raketter for midlere avstander, vil det bli overveiet av National Security Council, hvis sjef er presidenten selv.

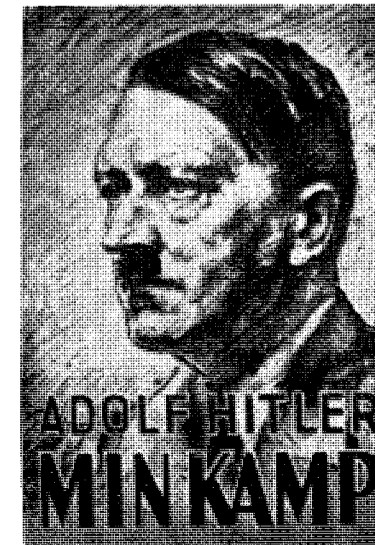
Dannelsen av en slik mektig ny styrke i et strategisk område hvor Russland har

Forts. side 7

parti flirtet med kommunismen, eller kanskje helst etter at han også rystet Norges støv av sine føtter, kan kanskje de svenske myndigheter fortelle bedre om. Nok om det. Hva jeg hevdet var, at hele opplegget av filmen nøyaktig tilsvarende det kommunistiske mønster som er brukt så ofte før, og at også storparten av de «autentiske» filmklipp er funnet på den side av jernteppet hvorfra det ikke utleveres materiale uten i en meget bestemt hensikt. Når det gjelder hetsen mot det gamle Tyskland, så får jeg si med Vogt at hensikten forstår alle — uten herr Vogt selv. Den er ganske enkelt å diskriminere Norges NATO-partner og eneste frelse i nøden.

Siden herr Vogt imidlertid er så svak for svenske argumenter når det gjelder sannheten om hakekorset, skal jeg også gjengi en svensk

Forts. side 6

Kollektiv skyld

Jussen omkring 9. april

Under Stephansonsaken ble kollektiv skyld tatt opp og prøvd av Høyesterett, som kjente for rett at medlemmer av et politisk parti skulle være strafferettslig ansvarlig for det som partiets ledere foretok seg.

Dette brøt med alt som hadde vært rettspraksis tidligere, og har av et stort antall norske borgere blitt kalt for rettssvik.

Da det er alminnelig at slike høyesterettsdommer senere skaper presedens, er kjennelsen direkte farlig. La oss ta et lite eksempel. Høyres fører har erklært seg enig i at en del av Norges suverenitet skal overføres til en fremmed makt-gruppe. Skulle nøytralistene i Norge få flertall, vil en slik handling kunne karakteriseres som landssvik. Og med hjemmel i Høyesteretts beslutning om kollektivt ansvar, vil alle medlemmer av Høyre kunne dømmes for landssvik!

Etter samme hjemmel er det også adgang til å gi lov med tilbakevirkende kraft og denne loven kan også hemmeligholdes. Og det er også hjemmel for ulikhet for loven. Konferer de såkalte tyskerarbeiderne. Man må ha lov til å si at Høyesteretts beslutning er meget problematisk.

Quisling ble under den såkalte rettergang tiltalt under ett for sitt forhold før 9. april 1940 og for hendelsene 9.—15. april.

Quislings forhold før 9. april var ukjent for medlemmene av NS. Og det ble først kjent i 1945. Å overføre dette forhold kollektivt på alle NS medlemmer, skulle synes helt vanvittig. Allikevel er dette gjort.

Høyesterett har betraktet Quisling som privatperson helt frem til 1ste febr. 1942.

Den har nektet å anerkjenne Quisling som regj.sjef 9.—15. april, skjønt hans re-

gjerings er anerkjent som regjering både av kong Haakon og Adolf Hitler. Kong Haakon holdt en offisiell tale den 18. april og anerkjente regjeringen Quisling som motregjering. Han sa: «Den regjering som major Quisling dannet etter den tyske okkupasjon, er trådt tilbake».

Magne Skodvin sier i «Striden om okkupasjonsstyret i Norge» side 88, at Hitler telegraferte til Brüuer og anerkjente Quislings regjering: «Hitler var sjølv komen til apparatet. Han var ikkje innstilt på å høyra etter, men snakka sjølv som ein foss. Det hadde gått bra i Norge, det var ingen grunn å forhaste seg, og Tyskland måtte halda fast på Quisling.»

Pål Berg, som representant for Høyesterett, anerkjente også Quisling som regjeringssjef 15. april 1940.

Allikevel betrakter Høyesterett ham som privatperson og tiltaler ham etter paragraf 86 som landssviker!

Quisling blir så dømt som privatperson for forholdet før 15. april 1940. Denne privat-skyld blir imidlertid av Høyesterett overført kollektivt så alle medlemmer av den bevegelse som Quisling var leder for også kunne rammes.

Den 9. april 1940 våknet en mengde mennesker utover hele Norges land som landssvikere uten å ha foretatt seg noe annet enn å sove i sin seng.

Slikt har aldri hendt før i verdenshistorien.

For ikke å bli beskyldt for løgn, vil jeg sitere «Landsvikloven»:

«Etter denne lova kan den verta straffa som etter 8. april 1940 var med i, eller søkte um, eller samtykte i å verta med i Nasjonal Samling»

Det er nok å være medlem 9. april, så er man automatisk landssviker.

Etter å ha gjort en slik

Dødsstraffen

De to britiske forfattere Playfair og Derrick Sington utga i 1958 en bok hvori de gikk til angrep på dødsstraffen. De skrev bl. a. følgende: «Dødsstraffen er positivt forbudt bare i 4 av verdens land, nemlig Uruguay, Vest-Tyskland, San Marino og Ecuador. Resten av verden slår ihjel så blodampen stiger mot himmelen, så snart bestemte interesser tilsier det. Vi så det for ikke lenge siden da et land som Norge, som alltid fordømmer dødsstraffen hos andre, henrettet sine «landssvikere» på løpende bånd. Det er skammelig, uverdigg og ulogisk.»

Axel Kielland skrev i en anmeldelse av boken: «Oss nordmenn kan vel en slik kritikk falle tungt for brystet. Men jeg kan ikke la være å finne adskillig riktig i de britiske forfatteres resonnement. Det tok tid før vi kom til sannhets erkjennelse.»

Det var en biskop som også trengte ubegripelig lang tid for å komme til denne erkjennelse. Etter at minister Schanke var dømt til døden søkte 658 prester om benådning for ham. Biskop Fjellbu uttalte i den anledning: «Etter to års indre sjelekamp er vi endelig nådd fram til å anse dødsstraffen som ukristelig.»

Efter å ha opplevd okkupasjonen med tyske henrettelser og hjemmefrontfolkenes drap og likvideringer skulle man tro at alle måtte ha fått nok av denslags. Men enda fortsatte man med orgiene i flere år, åpenbart med prestenes velsignelse. Det gikk iallfall to år før biskop Fjellbu reagerte. Det må være en eiendommelig form for sjelekamp herr biskopen har ført. For et alminnelig kristent menneske skulle det synes ganske innlysende at det å drepe folk

uhørt ting, proklamerer man seg som rettsstaten Norge. Stephanson-saken burde nu tas opp igjen og prinsippet om kollektiv skyld burde prøves på nytt.

Deretter burde Quislings regjering 9.—15. april anerkjennes som en motregjering til regjeringen Nygaardsvold, og lovligheten av begge regjeringer burde prøves på nytt.

Quisling sa at nordmennene var et av verdens mest rettsbevisste folk. Når ikke noen av folkets ledende menn undtagen Skeie og Scharf-fenberg har reagert, så må det være alvorlige forfalls-symptomer hos folket. Det er virkelig fare på ferde når en stor rettslærd som Skeie med sannhet kan si: «Vi har aldri i vår historie hatt en sådan rettsløshet.»

Siste nydemokratiske skandale

Antifascisten arrestert som rød agent

En av det tyske sosialdemokratiske partis mest kjente politikere Alfred Frenzel, er blitt arrestert påført spionasje og agentvirksomhet for de tsjekkiske kommunister. Denne brave fedrelandsvenn, som ble så hyldet også av norske nydemokrater før skandalen, oppholdt seg naturligvis under krigen i England, hvor han sammen med tsjekkiske emigranter arbeidet mot Tyskland! Han kom tilbake som nasjonal helt og ble politiker av de allierte okkupasjonsmaktens nåde. Hans datter var gift med en tsjekker bak jernteppet.

Kort før kamerat Frenzel ble satt fast talte han (formodentlig sammen med kamerat Sverre Løberg) på 6. kongress av det internasjonale forbund av «demokratiske motstandskjempere» i Bundesratsalen om erstatningene i Bundesrepublikken. Taler før ham var ingen ringere enn Bundeskansler Adenauer, som i likhet med norske kolleger er så redd for ikke å være nydemokratisk nok, og etter at Frenzel hadde talt, ble han takket av Adenauer, som sa: Herr Frenzel, De har vist oss en stor tjeneste!»

Mere grotesk kan vel den situasjon hele den nydemokratiske verden befinner seg i ikke risses opp. Det var utvilsomt ikke Adenausers mening å takke den sosialdemokratiske herr Frenzel for det verdifulle bidrag i valgkampen — motivene var

må være ukristelig. Det skulle ikke behøve å føre til voldsom sjelekamp for å fatte det. Når ikke en biskop skjønnte såpass uten videre, så er det ikke godt å ha noen tillit til hans åndelige veiledning forøvrig heller.

Knut Sollid

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsmånde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

nok ganske andre. Umiddelbart etter at Bundeskansleren hadde takket ham i så bevegede ord, trådte sekretæren i erstatningsutvalget hen til Frenzel og hvisket ham noen ord i øret. Frenzel begav seg så ut i et siderum, hvor han ble tatt imot av riksadvokaten og politi. Så bar det i kasjotten.

Det hører naturligvis med i bildet at Alfred Frenzel var en kjent og energisk antifascist. Som bigeskjeft skaffet han så de røde oppdragsgivere hemmelige NATO-dokumenter og planer som han fikk rede på i egenskap av medlem av Vest-Tysklands forsvarskomite!

Storadmiral Raeder død

En av de virkelige høyreiste personligheter blant tyske offiserer, av den type som nå dør ut etter hvert, storadmiral Erich Raeder er avgått ved døden 85 år gammel. Han ble dømt til livsvarig fengsel som krigsforbryter for sin planleggelse av det tyske nøytralitetsinngrep i Norge, mens de britiske og franske generaler og admiraler, som hadde gjort nøyaktig det samme, ikke bare går fri, men inviteres som æresgjester til det Norge de planla å overfalle. Raeder fikk sin helse nedbrutt i Spandaufengslet og ble tilslutt av de edelmødige seirherrer løslatt da han var 79 år.

Det eiendommelige er ellers at denne mann som ble dømt for å ha utført den plikt enhver militær sjef har, i virkeligheten var Norges gode venn og hjelper under okkupasjonen, som hele den tyske marine var det. Han og hans menn støttet Quisling og den norske regjering mot Terboven og hans hårde hånd. Øverstkommanderende for den nye tyske marine, admiral Ruge, la ned en krans på båren og han understreket at Raeder sørget for at det aldri kom noe voldsheredømme inn i marinen. Her møttes hans og Quislings syn på vold og urett.

Ellers talte Raeders efterfølger, storadmiral Dönitz ved båren. En rekke offiserer også fra den nye tyske marine var møtt frem sammen med sin sjef Ruge.

Kan noen skaffe Willy Brandts bok?

«Forbrytere og andre tyskere»? Det er tyske venner som har bruk for boken, og det er av stor betydning for dem å få fatt i den. Den finnes ikke lenger i handlen, idet alle eksemplarer er oppkjøpt, men kanskje den kunne skaffes antikvarisk? Henvendelse til bladets ekspedisjon.

Landsleder-møte 1960

holdes i Lærerinnelagets Hus, Peder Claussøns gt. 4, Oslo, lørdag 3. desember kl. 11 formiddag.

1. Arsberetning og regnskap
2. Valg
3. Stortingsvalget 1961
4. Eventuelt.

Efter møtet blir det et utenrikspolitisk foredrag av kaptein Erik Lærum.

De som ønsker å delta i en enkel fellesspisning i forbindelse med møtet må melde av til Forbunds-kontoret innen 30. november. En kan ikke garantere plass til dem som ikke melder av på forhånd.

Adgang til møtet har alle Forbundets medlemmer som har betalt kontingenten for 1960.

Formannen

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Presidentvalget

Det er i USA som her, at velgerne har ikke stort de skulle ha sagt. De enerådende partimaskinerier peker ut de menn som skal styre, og folkets oppgave er det av to onder å velge det minste. Hvilket kan være vanskelig nok, fordi den ene partipolitiker alltid er verre enn den annen hvilken kant en så betrakter dem fra.

I USA er på den annen side de veldige partiorganisasjoner rene og skjære maktinstrumenter som ikke er belemet med altfor mange politiske retningslinjer. Skillet i amerikansk politikk når det gjelder liberalisme og konservatisme går tvers gjennom begge partier, og de som ikke er noen av delene er hjemløse der som her.

Det som her er sagt gjelder de enkelte kandidater, som har et temmelig fritt spillerum innenfor de rummelige partigjerder, mens selve toppledelsen og tendensen innen de to store partier nok er slik at demokratene blir betraktet som sterkere venstreradikalt betont enn republikanerne. Mange av dem er direkte sosialdemokrater.

På visse områder er imidlertid begge partier venstreradikale nok. De fisker begge etter stemmer fra de store pressgrupper, jøder og negere, og søker å overgå hverandre i hvit raseutsettelse.

Kennedy gav åpenbart det høyeste bud på disse stemmer som avgjorde valget, noe som gallupundersøkelser før valget tydelig gav uttrykk for. Av negrene erklærte 54 % seg som demokrater og 23 % som republikanere, mens resten på det tidspunkt intet standpunkt hadde tatt. Vi antar de på valgets dag havnet i den store sorte flokk. Av jødene stod 66 % på den demokratiske side og bare 9 % erklærte seg som republikanere. De siste var formodentlig redd for at et demokratisk valg skulle føre til fall på børsen. Disse tall har sin betydelige interesse når en vet at Kennedys overvekt i stemmer utgjorde 1/2 % av stemmetallet. Det var altså jødene og det svarte USA som valgte presidenten.

På den annen side har religionsspørsmålet ingen rolle spillet — i favør av republikanerne vel å merke. For naturligvis har katolikkene stemt på Kennedy — den første katolikk på presidentstolen — mens protestantene var så «fri-sinnede» at de ikke ville «blande inn religiøse spørsmål».

Derfor gikk det da også som det måtte gå. Og utviklingen peker tydeligere enn noensinne siden Roosevelts triste dage mot uhyggelige perspektiver. Det trenger en ikke gå utenfor Norges grenser for å oppdage. En av VG's spesielle negerverner Overton C. Hughes, som det presenterer som «en moderne vagabond, neger som har vandret i Europa i flere år og som nå liker seg godt i Norge» gir bladet følgende karakteristiske og megetsigende uttalelse om valget: «Jeg tror at de amerikanske velgerne nå er kommet så langt at en presidents religiøse innstilling ikke spiller noen rolle. Siden kan VI (uthevet av oss) utvide demokratiseringen, — hvis en katolikk er blitt president i dag, hvorfor kan ikke en jøde eller en neger bli det i morgen?»

Lyder ikke dette som noe av et program hos denne vandrende neger, som så ugenert avslører kombinasjonen neger—jøde i USA? Og er det ikke de samme blinde venstreradikale krefter med sitt haleheng av konservative som er redde for ikke å være «demokratiske» nok, som der som her jevner veien i dette de fremmedes erobringstog i vår del av verden.

Og er ikke logikken forbløffende hos disse storpolitiserende Kennedy-zionister i USA, som går i spissen for negernes rett i det land hvor de har en historie på noen hundre år, mens jødene selv ikke vil innrømme den fordrevne be-

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Risneskalk A/S, Kalk- u. Kalksteinproduktion, Fosswinkels gt. 26, Bergen.

Erik M. Simonsen, Manufakturwarenagentur, Rådhusgt. 14, Oslo.

Sjursøya Kull & Koks A/S, Kongens gt. 18, Oslo.

A/S Skandinavisk Compani «Skanco», Export, Import, Agentur, Tollbugt. 40, Oslo.

Arne Skatvedt A/S, Kolonialwaren engros, Drammen.

Skibs- & Fiskeriutstyr, Tauwerk, Fischnetze, Persennings, Rettungsapparate, Fjordgt. 37, Trondheim.

Skibsaksjeselskapet Nea, Fjordgt. 19, Trondheim.

Skibsbyggerienes Landsforening, Kr. 4des gt. 8/10, Oslo.

A/S Sko & Lær, Schuhmaschinen u. Leder engros, Skippergt. 7, Oslo.

Brukseier I. B. Skolleborg, Sägewerke, Halden.

A/S E. A. Smith, Eisen, Stahl, Bauartikel, postboks 111, Trondheim.

Th. Smith-Christensen, Eisen- u. Maschinenagentur, Munchs gt. 5, Oslo.

Nydemokratiets velsignelser

Vi er blitt så ensrettet i dette land etterhvert at de fleste ikke engang merker det lenger. Så hva der enn skjer er det vel ikke så mange som har noen frihet å miste lenger. Lærer Erling Salomonsen forteller litt om dette i Morgenbladet. Han peker først på at Norge er det eneste av de såkalte fri land i verden som har sensur av skolebøker.

Departementet «står i virkeligheten helt fritt og kan nekte godkjennelse av enhver bok som ikke faller i dets smak», skriver han bl.a. og fortsetter: «Denne statsensur av skolebøker er ikke bare et urettmessig inngrep på åndslivets område, men er i strid med våre demokratiske prinsipper fordi de-

folkning fra Palestina noen rett i det land deres fedre har bebodd i årtusener.

Det er direkte uhyggelig at Europas skjebne skal være knyttet til slike politikere og en slik undergangspolitik, og det er vårt håp at utfallet av dette presidentvalg, som satte det ubeskrevne lønneblad Kennedy på tronen i USA, må bli en vekker for de krefter som er naive eller frekke nok til å tale om patriotisme og underkastelse under USA i ett og samme åndedrag.

Morgenpostens Knut Blom på viddene

Vil helst snakke om alt annet enn injuriene mot Hafskjold

Folk og Land er dessverre i den situasjon at det må avslutte redaksjonen onsdag morgen, og kan derfor ikke bringe de siste «sensasjoner» omkring Hafskjolds injuriersak mot Morgenposten. Men den påpasselige dagspresse sørger nok for å bringe injurianten Morgenpostens anførsler videre.

Efter 2 dagers rettsforhandlinger i Oslo byrett under ledelse av dommer Hillestad, er det klart at Morgenpostens advokat Knut Blom vil sette saken på hodet og komme undav det den virkelige gjelder: Morgenpostens komiske beskyldninger mot Anders Hafskjold. Blom har i stor utstrekning opptatt rettens tid med å sitere utdrag av Folk og Land, og vi er naturligvis uhyre smigret over det, selv om vi hadde foretrukket å få den nåværende redaksjons syn belyst så inngående som bare vår trofaste leser herr Blom kan gjøre det.

Ellers har herr Blom i tilmålt med skjelvende hånd sitert privatbrev fra en håndfull personer som av forskjellige grunner kom i opposisjon til Forbundets ledelse og som ikke klarte å holde opposisjonen innenfor anstendige (og demokratiske) grenser. Disse private betroelser beviser naturligvis på ingen måte Hafskjolds «forbryterske sinnelag».

partementet er enerådende i dette spørsmål. Vi står uten noen appellinstans og er helt prisgitt departementets for-godtbefinnende.»

Det lærer Salomonsen ikke har oppdaget er at denne praksis er i full overensstemmelse med de nydemokratiske prinsipper, for det disse den nye tids foregangsmenn har imot diktaturens åndstvang er ikke tvangen i seg selv, men de er uenige i hvilke bøker og skrifter og aviser som skal undertrykkes.

Enkelte aviser, for ikke å si alle, har naturligvis med begjærighet grepet Bloms invitt til å gå utenom saken og å få skapt den om til en vanlig politisk hetssak. Dagbladet skriver således 15. november disse begavede linjer: «Forbundet for Sosial Oppreisning er en lummer og kriminell sammenslutning, som vi må få stanset hurtigst mulig. Denne påstanden er kjernen i saken mot Anders Hafskjold, og enten Hafskjold ønsker det eller ikke, skal vi bevise det, sier høyesterettsadvokat Knut Blom, der han fører saken for journalist Nic. Gulbrandsen, som er saksøkt for sine angrep på Forbundet i Morgenposten.»

Her vrøvler jo Dagbladet. Saken er jo rettet mot Morgenposten, ikke mot Hafskjold. Herr Lian må huske på at en referent ikke kan sove så sterkt i dag som under de herlige landssviksaker.

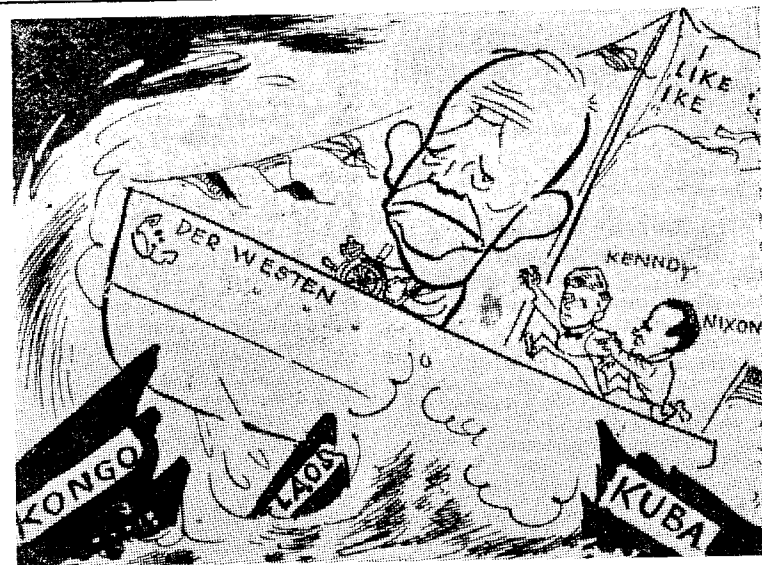
På sakens annen dag fikk Hafskjold og hans advokat Ivar Wellén stillet advokat Bloms utenomsnakke i skarpt relieff. Herr Blom ble stoppet i sin opplesning av privatbrev, som ikke angår Hafskjolds straffesak mot Morgenposten for fantastiske ærekrenkelser mot ham personlig.

Første dag holdt advokat Wellén en ypperlig og saklig utredning og nedla påstand om bot, saksomkostninger, erstatning, oppreisning m.v.

I denne forbindelse anførte advokat Wellén Skeies ord: En injurie undlater aldri å øve sin virkning.

Totalinntrykket av saken hittil er at Morgenposten vil blåse den opp, med «nynazisme» og annet, for å få takelagt at det har skrevet helt uvederheftig og uten honorabelt motiv. Så spørres det da hvor langt retten vil tillate dette.

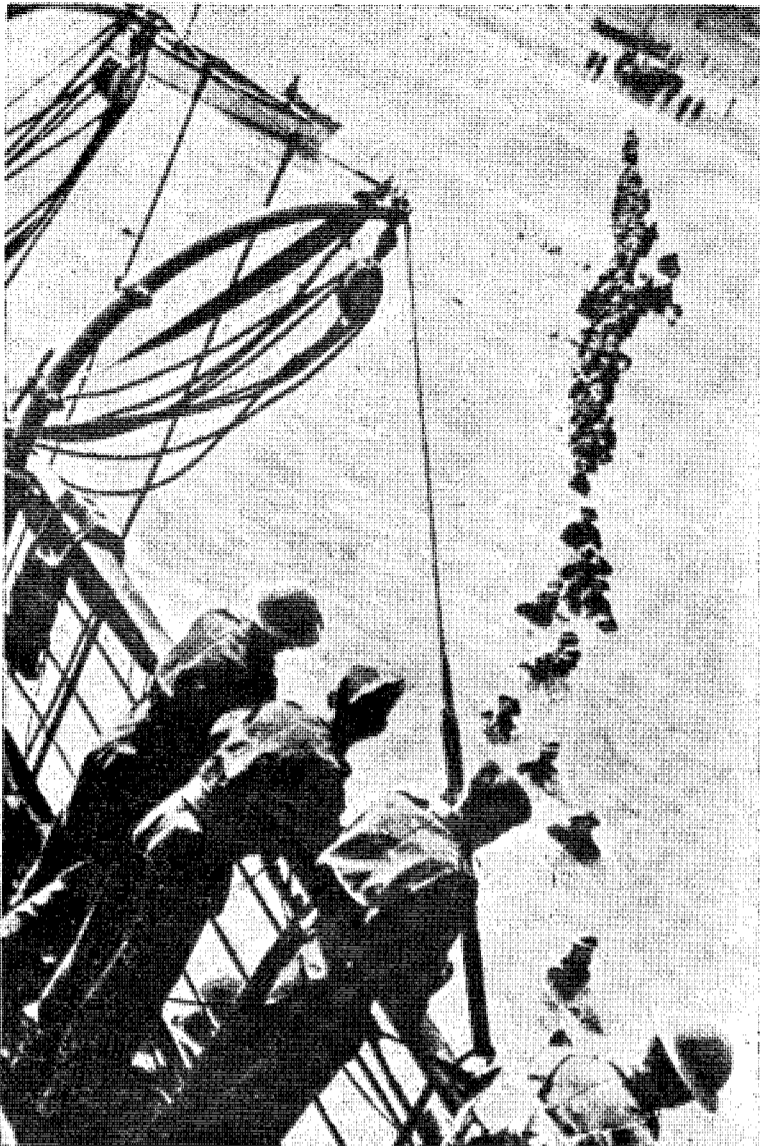
A. L.

Hvem bringer skibet flott igjen? spør Deutsche Wochen-Zeitung med denne tegning.

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

I vann til halsen flyktet britene ombord i skibene sine i Dunkerque.

Dunkerque

Jean Dupont, mekaniker og for tiden ordonans, er kommet til Dunkerque med resten av sin divisjon. Nå ser han engelskmennene som han ikke traff i stillingen ved Philippe: i en djervelsk forvirring, som blir fremmet ved en bunnløs redsel strømmer de til havnen. De har kastet vekk sine våpen, de lar sine stridsvogner og ammunisjonsvogner bli stående, de kaster vekk utrustningen stykke for stykke, de kjemper forbitret innbyrdes for at den enkelte kan sikre seg plass på det reddende skib.

Jean Dupont er sammen med en fransk kamerat kommet ombord på damperen «Douaisien». De ligger utmattet på dekket, utpumpet, de skjelver av kulde og av feber. Jean Dupont haler med stive fingre frem sitt ur og sin lille elektriske lykt: klokken er halv ett om natten.

Langsamt styrer skibet gjennom natten. Tause ser soldatene på de brennende skib i helvetet ved Dunkerque som de lar bak seg. «Det slapp vi iallfall vekk fra», sier Jean Dupont og er nesten høytidelig tilmote. Da skjer det i samme øyeblikk en fryktelig eksplosjon: ««Douaisien» er løpt på en mine!

Jean Dupont vet etter noen forferdelige minutter, som godt kunne ha vært timer, ikke hvor-

ledes det har gått til at han og noen kamerater klamrer seg fast til en del av skibsvraket. De driver ikke lenger rundt i det iskolde vann, men har strandet på en sandbanke.

En engelsk torpedobåt kommer forbi. De har tre hårdt sårede hos seg — de vinker til torpedobåten, de kan ikke gjøre seg forståelig på annen måte — de ber ikke om selv å bli reddet, bare om at de hårdt sårede må bli tatt med — «Beklager!» roper engelskmennene tilbake. «Vi kan ikke befatte oss med

En velpleiet eldre herre, Pierre de Fouquieres.

det!» Dog, båten som de sender over til sandbanken likevel, tar med seg to friske, kraftige engelskmenn som er blant de skibbrudne — og drar så avsted igjen. Også denne bitre opplevelse blir senere offentliggjort i avisene.

Franskmennene var utmattet og helt på slutten av sin motstandskraft — men nå blir de grepet av raseri og skriker alle de skjellsord de kan komme på etter engelskmennene.

Timer etterpå kommer fiskerbåter og henter dem fra sandbanken. De blir bragt til den franske «Commandant Delage» som setter dem over til Dover.

Foran avgrunnen

Ministerpresident Reynaud er igjen i sitt arbeidsværelse i krigsministeriet. Han har svart enhver i Paris som har spurt ham hvorledes det gikk forhåpningsfullt — men da han var i London 26 mai sa han noe annet: han uttalte for første gang det skjebnesvangre ord «våpenstillstand». Hvis England ikke hjalp til ganske energisk, så var det uundgåelig at Frankrike brøt sammen.

Nå melder hans diplomatiske sekretær de Margerie den jødiske forfatter Herzog, som skriver under navnet André Maurois. Denne vil gi ham en beretning om de nedslående inntrykk han har fått på den siste reise til fronten, men han kan ikke bringe det over sitt hjerte. Han finner Reynaud helt rystet av alle klager, besværinger og fortvilede meldinger som strømmer inn fra alle kanter. Han ligner en bokser som fremdeles søker å holde seg på benene, men som vakler rundt og er et lett bytte for de siste slag.

«Finnes det noen slags forhåpninger fremdeles?» spør forfatteren.

«Så lenge den syke ikke er død, sier legen uvegerlig til de pårørende at det stadig er håp», svarer Reynaud.

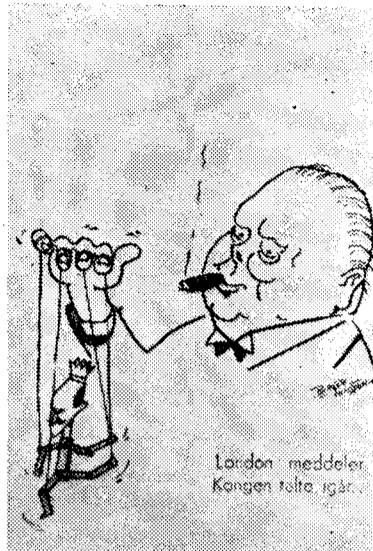
Mens han sier dette, står han foran sitt skrivebord med hendene i lommen og hodet kastet bakover. Det kyniske smil er forsvunnet fra hans trekk, ansiktet ligner en stivnet maske.

Tsarens spion

I mottagelsessalongen i Jockeyklubben i Paris, et meget dyrt og eksklusivt selskap, sitter noen herrer sammen og snakker. De sitter ikke rundt det store bord i midten, som er dekket av et mørkerødt teppe, men i de bekvemme stoler som er fordelt rundt omkring i rummet ved små bord. I dette rum oppholder klubbens medlemmer seg når de pludrer med besøkende som ikke er medlemmer og som derfor ikke har adgang til de andre klubbrom. Den gjest som i dag

H. Franklin Knudsen:

Landet som løy seg ihjel

En tegning fra okkupasjons-tiden, som senere opplysninger har klarlagt sannheten i.

Nu tyve år etter kommer sannheten så smått sivende om årsakene til Norges katastrofe den 9. april 1940. Myten om vår nøytralitet og det «tyske overfallet» er det nu definitivt tatt hull på. En konge og et storting svor helig og dyrt, at alt skulle gjøres for å opprettholde nøytraliteten. Det gikk ikke slik. Hvilke krefter som var sterkere, har man ennå ikke helt klarlagt, da de skyldige i Norges vanære tier.

Direktør Morten H. Magnus skrev i vår en artikkel i Farmand: «Tidligere forsvarsminister Ljungberg har ordet». Direktør Magnus krevet en forklaring på den manglende beredskap og mobilisering, (og var av den oppfatning at Ljungberg var forpliktet til å forklare seg (som ansvarlig). Selvsagt kom der intet svar. Man kan trygt anklage regjeringen for hva som helst i denne forbindelse, uten at noen reagerer. De sitter alle i skylden opp til halsen, men har ennå bevart denne. Derfor ingen Riksrett. Eller, som Niels Chr. Brøgger sier i sin anmeldelse av dr. phil. Midgaards «9. april»: Gud er dårenes formyndere — for ved siden av rettsopp-

gjøret mot landssvikene ville vi da også fått et rettsoppgjør mot uforutseende, ukloke, naive, men hederlige politikere, som ville ha kommet til å forkludre det hele. — Brøgger peker her på den forsømte riksrett over de skyldige!

Overlege Scharffenberg ryster av og til i pæretreet. Det ramler av og til ned en liten kart, og vi takker overlegen for rustingen. Selv dr. phil. Midgaard har etter 20 år oppdaget visse små sprekker, hvis eksistens han inntil nu har benektet. Ting som alle «måtte ha forstått», selv med varig svekkede åndsevner. Det er nærmest komisk at disse folk, som tar seg selv og sin vitenskap så høytidelig, kan være så trange i nøtta, at de ikke straks den 9. april 1940 forstod at den manglende mobilisering var et meget sterkt indisium på, at der bak folkets rygg og mot alles vilje, var inngått en avtale i strid med den offisielle hårde nøytralitet, om å sørge for «å komme med på den rette siden».

At det perfide Albion narret endog høyesterettsdommere til fra Holmenkollen å skue ut over fjorden, for å se den britiske slagskipsflåte løpe inn den 10. april, taler sitt eget språk.

Regjering og Storting stakk av i tide, der i gården ble man plutselig klar over at landet var sviktet etter selv å ha sveket det. Alt det tullruske prat på Elverum og andre steder, den vimsen omkring, ubeslutsomhet plus den viten som general Ruge og andre aktører må gå i graven med, samt det militære virvar og visvass, er nu skildret i svært mange bøker. Vi som driver med å rydde opp har også måttet lese disse tusener av sider som skal tjene til å bortforklare kun en ting. Nemlig at der ble begått lands- og høyforræderi av de ansvarlige.

Forts. s. 8

Lang ledning — ingen forbindelse.

Roosevelt ga Sovjetsamveldet atombomben

Sensasjonell bok av den amerikanske major Jordan om Lend-Lease-leveransene under krigen

Harry Hopkins, Roosevelts gode venn og med-new-dealer, USA's «Røde Eminence», landets nest mektigste mann, hoved-skyldig i utleveringen av tekniske, militære og atomare materia-ler til det bolsjevikkiske Russland: kort sagt sjefen for Lend-Lease.

G. R. Jordan: Sowjets siegen durch Spione. Verlag K. W. Schütz, Göttingen.

Få uker etter begynnelsen av østfelttoget sa den amerikanske generalstabssjef Marshall til pressen at en måtte regne med sammenbrudd av den russiske motstand i løpet av få måneder. Den britiske generalstab nærret stort sett den samme frykt. Imidlertid oppnådde general Vinter det som de ordensprydete sovjetgeneraler forgjeves hadde forsøkt: å stanse den tyske fremmarsj like foran Moskva. Nå kunne den økonomiske, tekniske og militære hjelp fra Amerika gjøre seg gjeldende. Lend-Lease, loven om låne- og leieavtalen reddet Sovjetsamveldet og bolsjevismen.

Stalin viste seg overmåte takknemlig. Han hadde tatt imot ufattelige mengder av levnetsmidler og til og med whisky, og han hadde ladet seg forære hele lufteskadrer og dobbelt så mange stridsvogner som hele den samlede tyske østarmé hadde i 1941. Hele rustningsindustri-er ble overført fra USA til Sovjetsamveldet. Som motydel-ighetsegaver sendte Stalin

tilbake med de tømte fly og skip en sverm av agenter og spioner, som med røntgen-øyne uforsket hele USA, dets industri, des teknikk, dets patenter og dets rustnings-hemmeligheter. Tonnevis av det aller hemmeligste politiske og militære materiale ble sendt som «diplomatiske gods» over Sibir til Moskva.

Roosevelts og hans Hopkins, White og Morgenthau har gitt Stalins spioner et eksakt bilde av den amerikanske atomforskning. Og for at bolsjevikkene på grunn-

Major George Racey Jordan, bokens forfatter.

lag av disse de nyeste resul-tater også skulle kunne fremstille atombomben, sørget Roosevelt for at de også fikk det de trengte av uran, kadmium, tungt vann og også tilstrekkelig kobolt. Tonnevis av slikt atommateriale ble fra 1943 av sendt med fly til Sovjetsamveldet: «Diplomatisk gods». I den arktiske flyhavn Fairbanks måtte amerikanerne avlevere alt til sovjetpilotene, som her overtok. I Great Falls (Montana) samledes alle frakter på forhånd.

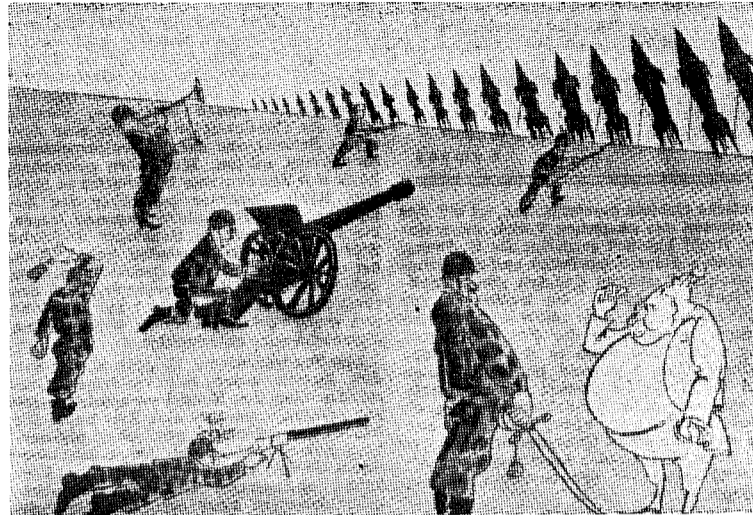
USA-major G. R. Jordan ledet innlastingen. Han førte nøyaktig bok over varene. I 1949 da den russiske atombombe eksploderte, ble han forferdet og gav den bestyrte amerikanske offentlighet beskjed om det som hadde foregått. Morgenthau-folkene løp storm, men alle forhør og prøvelser av hans påstander kunne bare bekrefte rikigheten av dem.

Majoren har samlet sitt materiale i en bok, som nå også foreligger i tysk oversettelse — og som kan bestilles gjennom Folk og Lands Bøktjeneste. Innholdet er sensasjonelt og spennende. Det er historien om Roosevelts av hat forblindede vanviddspolitikk, som ikke bare reddet bolsjevismen, men også opprustet Sovjetsamvel-det med den atommakt som i dag betyr en dødelig trussel mot Vesten og mot hele verden. Jordans optegnelser er også en nyttig anskuelser-undervisning når det gjelder de sovjetiske metoder.

Den liste major Jordan offentliggjør over «forsvarshjelpeleveransene» til Sovjetsamveldet er slik at den nesten ikke er til å tro. Bare halvparten av den enorme sum på ialt 9.500.000.000 dollars vedrører direkte krigsmateriell. En tredjedel av dette beløp faller på det som kalles «Industri-materialer og -produkter». Og her finner en litt av hvert rart fra militære hemmeligheter som uran og andre bestanddeler av atombomben ned til for-nøyelsesparken i Moskva, som også ble betalt gjennom Lend-Lease. En finner også følgende ydelser på majorens liste: sigarettpakker, grammofonplater, husholdningsgjenstander, fiskered-skaper, lepestifter, dame-væsker, parfyme, dukker, pengeskap og ustyr til tivoli-er. Andre besynderlige krig-erske poster er: pianoer og andre musikkinstrumenter, antike møbler, kalendere, 13.328 gebisser, tannbørster

Oberst Konrad Sundlo:

Taktiske atomvåpen er tidens løsen

Simplicissimus bringer denne tegning med slik underskrift: «Gå nå igang og seir!» — «Z' Bjell, Herr Oppofül! Får jeg ærbødigst spørre om bevepingen er iorden?»

Det gikk et forferdelsens stønn gjennom verden da president Truman lot atombombene falle over Japan. For aldri er slike masse-mord blitt utført på så kort tid. Bare les hva «Gyldendal Nye Norske Konversasjonsleksikon» sier om disse ting:

Hiroshima. By i Japan. 340.000 innbyggere (1940) 6. august 1945 ble den første atombombe sluppet over H. Den ødela 60 % av byen og nesten alt levende ble tilintetgjort.

Nagasaki. By i Japan — 241.600 innbyggere (1950).

Mot N. ble 9. august 1945 den andre atombomben sluppet hvorved 30 % av byen ble ødelagt, 45.000 personer drept og like mange skadd.

Atombombene er strate-

og så naturligvis for damene juveler o.l.

Majoren slår fast at det aldri er fremlagt noen opp-gave for offentligheten om

Forts. side 6

Harry Dexter White, Morgenthaus stedfortredende finansminister, forfatter av Morgenthau-planen — spion og landsforræder i Sovjetsamveldets tjeneste.

giske våben. De er bare blitt brukt over Japan, men har forøvrig ligget rolig i sine lagre, hvor de har gjort sin stillferdige og tause innsats for freden. Iallfall har Winston Churchill sagt (George N. Crocker: Roosevelts Road to Russia, side 45): Ved 4 forskjellige anledninger siden krigen var det bare atombombene i Amerikas hender som hindret den røde hær fra å oversvømme Vest-Europa.

Dette var dengang U.S.A. var alene om atombomben. Senere har også andre stater fått den, men den har fremdeles beholdt sin avskrekkende virkning og er derfor ikke blitt brukt. For alle vet at sendes den mot en stat, vil det bli svart med samme mynt og gjengjeldelsen vil bli fryktelig. I de ca. 20 krigerske konflikter siden 1945 har derfor a-bombene fått ligge urørt i sine lagre. Krigene er blitt ført som tidligere med tropper, fly og sjøstridskrefter.

I den senere tid er det derimot blitt megen tale om å innføre taktiske atomvåben, hvilket vil si artilleri og håndvåben med atomladning, altså en modernisering og forbedring av verdenskrigens kanoner og rifler.

Disse våben vil komme til anvendelse på slagfeltet og anbefales bl. a. av vår admiral i Nord-Norge, Sture Storheil, som 22. oktober i år uttalte seg slik til «Aftenpostens» korrespondent i Svolve-r:

«Nord-Norge ligger fremdeles som et tilnærmet åpent land mot øst. Skal vårt forsvaret bli effektivt, må styrken utstyres med atomvåben, ikke strategiske atomvåben, men våben som utelukkende tar

(Forts. side 7)

Angrepet på Siegfried-linjen

(Forts. fra side 1)
røst om denne herr Leisers film:

«Den blodige tiden heter en film om nazismen, som de seneste veckorna vevats här i landet. Inställningen till Tyskland är ju självklar, däremot får skildringen av dess motståndare sägas vara rätt frappant. Ryssland framställs genomgående som den St. Görän, vilken slog ner draken Hitler och därmed på egen hand räddade mänskligheten. Att västmakterna gjorde någon som helst insats i sammanhanget framgår inte, lika litet som det andas om att den moskovitiska helgonglorian var en aning melerad. Askådaren underrättas lakoniskt och utan kommentarer om att Ryssland och Tyskland ingick en nonaggressionspakt, men han får inte veta att också Ryssland angrep Polen — —».

Han får heller ikke veta at det England og Frankrike som satte igang verdenskrigen for å hjelpe Polen med kalt blod ofret landet til den røde molok senere. Men la oss sitere enno noen linjer fra den svenske avis:

«Kort sagt: det är en otvetydig kommunistisk propagandafilm, som de svenska biograferna upplåtits för, och den bygger till yttermera visso på material från den tyska sovjetzonen. Dess skapare är emellertid icke någon av Ullrichs undersåtar utan hr. Erwin Leiser, kulturredaktör i det svenska regeringsorganet och — naturligtvis, höll vi på att säga — kelgris i Sveriges Monopolradio.»

Det viser seg også at den norske Per Vogt, medarbeider i det stolte opposisjonsblad FARMAND står helt på linje med sine opposisjonelle partifeller i Sverige:

«Någon nämnvärd reaktion mot Leisers tilltag har inte förekommit. En del borgerliga tidningar — långtifrån alla har gryntat lite surt, medan LO tycks finna det fullt i sin ordning att en person på ledande post i dess tidning öppet går Moskvas ärenden. Historien ger därmed en kraftig illustration till den slapphet och likgiltighet inför kommunistisk infiltration, som präglar det demokratiska Sverige.»

Disse ord burde kanskje både VG, FARMAND, Morgenbladet (som også åpner sine spalter for herr Vogt) og Per Vogt selv tenke litt over. Eller skulle det virkelig også gjelde for Norge det som det svenske blad Vägen framåt skriver 6. november (altså 4 dage efter at Vogt fikk anbragt sin kronikk i VG) om filmen:

«Otvivelaktigt rymmer Er-

landers fårahjord en stark femte kolonn, som tillåtes härja tämligen ogenerat och som vid ett kritisk tillfälle kan komma att spela en ödesdiger roll.»

Dette bør vel være nok om den «ikke-kommunistiske» Erwin Leiser og hans verk, som Per Vogt tar så varmt i forsvar i VG.

Konsentrasjonsleirene

Per Vogt stiller meg dette kategoriske spørsmål: «Mener De at konsentrasjonsleirene er oppspinn?» På dette krever han et svar «ja» eller «nei».

Hvorfor han akkurat skal stille dette spørsmål til undertegnede, som selv har sittet i år i den norske form for konsentrasjonsleire, vet jeg ikke. Jeg har naturligvis ikke trukket konsentrasjonsleirenes eksistens i tvil, og det gjelder ikke bare de tyske leire, men alle de leire som har vært opprettet i dette århundre. Jeg tenker da bl.a. på den britiske start under boerkrigen. Om disse leire, hvor kvinner og barn omkom på det grusomste, finnes det en omfattende litteratur på alle verdensspråk, og også på norsk. Under annen verdenskrig — for det er vel det Vogt nærmest vil ha diskutert — innstrøket til — sperret Churchill alle motstandere av hans krigspolitikk inne i konsentrasjonsleire. Der havnet også endel norske NS-folk, som var bortført under heltemodig raid mot Norge. At tyskerne også hadde slike leire både før og under verdenskrigen, og at enkelte av dem over i østsonen og i Polen fremdeles er i bruk den dag i dag, skal vi heller ikke bli uenige om. Heller ikke om at Norge tok slike leire i bruk i 1945 og lot folk sitte der arevis uten lov og dom. Heller ikke om at engelskmennene i dag holder sine irske motstandere innesperret i slike leire, at franskmennene har millionleire i Algerie, eller at østområdene er fulle av slike leire.

Det jeg hevder i artikkelen om den berømmelige hakekorssannheten, var at det ikke finnes noen nålevende konsentrasjonsleirfange som har sett at folk er blitt gasset ihjel — noe forøvrig amerikanerne driver med til stadighet fordi det er så humant — og at det ikke finnes skygge av bevis for at tyskerne systematisk forsøkte å ta livet av fangene i konsentrasjonsleirene. Derimot er det en kjennsgjerning at leverandørene av grøvelberetningene fra de tyske konsentrasjonsleire, nemlig kommunistene, selv som overfanger

i disse leire har hovedansvaret for det vesentlige av de uhyggelige ting som foregikk. Jeg viser i denne forbindelse til den franske motstandsmann, professor Paul Rassiniers bok «Die Lüge des Odysseus» (den tyske utgave kan kjøpes gjennom Folk og Lands Bøktjeneste). Det kunne kanskje være en avveksling for herr Vogt å studere denne bok innimellom studiet av «Mein Kampf».

Hitlers krigslyst

Når Per Vogt erklærer at Hitler til og med overfalt sine egne forbundsfeller, bl.a. Ungarn, som like før utbrudt av verdenskrigen forsynte seg grådige av naboens landområde, Romania med kong Michaels tyskvennlige regjering, og det Tsjekkoslovakia som han aldri førte krig mot, men som England og Frankrike gav ham nøkkel til, så er det naturligvis intet å stille opp mot slikt. Det er da formodentlig heller ikke mulig å få ham til å forstå at det er ordet «overfalle» det dreier seg om og ikke simpelthen at han var i krig med forskjellige land. At Hitler så seg nødt til å sprengte den franske innsirkling av Tyskland, kan vel vanskelig betegnes som et overfall på land som selv hadde sluttet seg til et forbund rettet mot Tyskland. Alle vet at tyskerne kom til Norge et hestehode foran det England og det Frankrike som selv erkjenner at de ønsket å utvide krigen til Skandinavia, men det berettiger naturligvis hverken Vogt eller mere skarpskodde historikere til å snakke om et «overfall». Aller minst når Norge bare opprettholdt en fingert nøytralitet, noe Tyskland fant seg i da handelsflåten ble stilt til Englands disposisjon, men som det ikke godt kunne overse da Altmarkaffæren gav tydelig syn for sagn.

Når Per Vogt svarer sitt stolte «ja» til at Hitler «overfalt» Polen uten grunn, så vil det føre for langt her å orientere ham om grunnen til sammenstøtet mellom Polen og Tyskland. Den grunn er normale mennesker ikke i tvil om, den var det polske rov av tysk jord ved Versaillesdiktatet, noe som fremsynte statsmenn allerede var klar over før blekket var tørt i underskriftene. Men rent bortsett herfra, så kunne en kanskje nevne de polske provokasjoner etter at England og Frankrike hadde gitt det blankofullmakt til å få igang krigen. Etpar av bildene til denne artikkel vil fortelle litt om dette.

Når Per Vogt anbefaler meg å lese Hitlers «Mein Kampf», så må jeg tilstå at

Roosevelt og atombomben —

(Forts. fra side 5)

disse krigsleveranser. De er skjult i ord og sekkeposter.

Det var den mangfoldige New Dealer Harry Hopkins, Roosevelts nære venn og rådgiver, USA's nest viktigste mann under krigen, som var sjef for Lend Lease og som bærer hovedansvaret for utleveringen av tekniske, militære og atomare materialer til det bolsjevikiske Russland. Andre nydelige figurer i major Jordans avslørende bok er Alger Hiss, Julius og Ethel Rosenberg, samt naturligvis finansminister Morgenthau stedforreder Harry Dexter White, forfatteren av Morgenthauplanen, spion og landsforreder i Sovjetsamveldets tjeneste. Helt inn i regjeringen satt altså

disse folk, og det er fare for at det sitter verdige kolleger av dem der den dag i dag. Opponerer noen mot dette, så går det dem som det gikk McCarthy.

Major Jordan forsøkte under krigen gang på gang å gjøre både sine militære foresatte og utenriksdepartementet oppmerksom på det som foregikk, men han ble bryskt avvist av sistnevnte, som truet ham med overflytning til en øy i Stillehavet. De militære sjefene som forsøkte å støtte ham, måtte snart gi opp fordi selveste presidenten stod bak det hele.

Den president i USA som Norge har funnet det passende å anbringe i bronse nede på Skansen i Oslo.

jeg faktisk er interessert i å se den besynderlige utgaven hvor Vogt finner sine påstander bekreftet. I den utgaven jeg har, leser jeg noe ganske annet.

La oss da først slå fast noe som jeg håper Per Vogt vet, nemlig at «Mein Kampf» ble skrevet under Hitlers festningsarrest i 1924 med friske minner hos forfatteren om kampene på vestfronten mot den gamle arvefiende Frankrike. De aggressive uttalelser mot Frankrike må sees på bakgrunn herav, og Hitler gav også før annen verdenskrig klart og tydelig uttrykk for at disse affektbetonte uttalelser ikke hadde gyldighet lenger. Han erklærte seg til og med villig til å gi avkall på det tyske Elsass for alltid.

Det en bortsett herfra kan lese i denne gamle boken fra dengang Hitler var en ubetydelig partifører, finnesperret av sine politiske motstandere og tilsynelatende uten skygge av sjanse til noensinne å kunne bestemme over krig og fred i Tyskland, er hans nesten sykelige frieri til England. Det er et forbund med England og Italia han gjør seg til talsmann for, og hensikten er først og fremst å demme opp for det franske overherredømme i Europa. La meg sitere hans klare ord:

England vil ikke vite av Tyskland som verdensmakt, men Frankrike vil ikke vite av noen makt som heter Tyskland i det hele tatt: det er da sannelig en viss skilnad! Men i dag kjemper vi ikke for en stilling som verdensmakt, vi kjemper for at landet vårt skal få leve, nasjonen bli en enhet og barna våre få det daglige brød.»

Innrømmet skal det være at Hitler ville skape muligheter for det daglige brød for det tyske folk ved landutvidelser østover, hvor det var dårlig utnyttet akkerjord å finne, nærmere bestemt

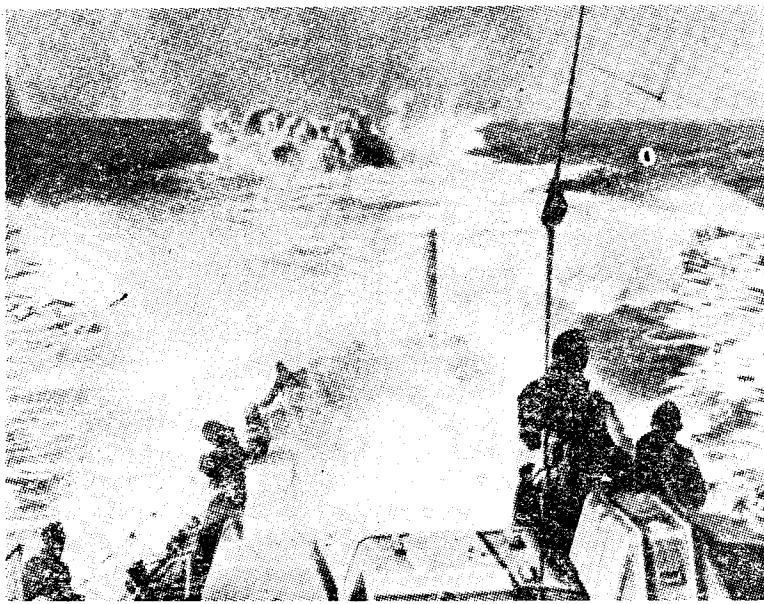
kanskje Ukraina, men tyske ønsker om maktutvidelse østover kan neppe være mere forbryterske enn de evige russiske ønsker om maktutvidelse vestover — den maktutvidelse som de geniale statsmenn Churchill og Roosevelt hjalp Sovjetsamveldet til med sin krigspolitikk.

For ordens skyld nevner jeg at når det i et senere tilføyte «Efterord» til «Mein Kampf» av 1926, da Hitler fremdeles var uten påviselige muligheter for å komme til å bestemme over Tysklands skjebne, understrekes at den stat som tar seg av de beste raseelementer i folket også har sjanser til i en tid da rasene «blir forgiftet», som han sier, å bli herrer over en bastardisert jord, da er det naturligvis ikke annet enn propaganda for hans raseteorier og ikke politiske krigsmål en kan ta alvorlig. Merk tidspunktet og Hitlers utsikter dengang.

Det kan naturligvis lykkes for Per Vogt i de vanlige aviser å slå om seg med sitt kjennskap til «Mein Kampf», men det er farligere i denne avis. Noe mere overbevisende er heller ikke hans henvisning til uttalelser av den bortløpne Gauleiter Rauschning, som vel følte trang til å lette sin samvittighet i forbindelse med sviken han begikk. Det er omtrent som når Gundersen i FARMAND anfører Berggravs forsvarstaler i egen sak som «bevis».

Jeg skal i neste nummer komme nærmere inn på verdenskrigens luftkrigsføring, fordi det er et meget interessant kapittel som det kan være all mulig grunn til å gi en grundig orientering om. Dessverre for herr Vogt er han like dårlig orientert og like rystende uvitende på dette punkt som på de andre, og dertil har han heller ingen militære kunnskaper som kan veilede ham når han fremsetter sine komiske påstander. **Siegfried.**

Amerikansk Østersjøflåte?

(Forts. fra s. 1).

stor marinestyrke, ville gi US fem «striking fleets», nemlig:

1. flåte som sikrer Vestkysten, 2. flåte med en lignende misjon i Nord- og Sør-Atlanteren, 6. flåte i Middelhavet og 7. flåte i Det fjerne Østen, i særdeleshet ved det av det røde Kina truede Formosa-stredet.

Admiral Arleigh Burke, Chief of Naval Operations, kjemper energisk for at det straks opprettes en Østersjøflåte.

Han understreker sterkt at Vest-Tyskland varmt anbefaler dette.

*

I stabsjefenes diskusjoner understreker Burke tre hovedgrunner for det øyeblikkelige behov for en Østersjøflåte:

A hindre dette viktige hav i den nordlige flanke av Øst-Europa fra å bli et «sovjet-hav».

Aktivt å støtte opp om Norges og Danmarks forbliven i NATO-alliansen, som Kreml gjør sitt ytterste for å undergrave.

A gi operativ understøttelse i disse strategiske farvann for atomundervannsbåter, bevestnet med Polaris-raketter, som ville gi Vesten en knusende slagkraft mot nøkkelindustri og befolknings-sentre i Vest-Russland.

Den foreslåtte Østersjøflåte ville komme til å operere fra US-baser på Atlanterhavskysten med Kiel, Vest-Tysklands hovedmarinebase, som hovedtyngde:

*

En avgjørende faktor bak denne veldige marineplan er Russlands stadig økende beherskelse av Østersjøen på to måter:

Den ene ved oppbyggingen av en st. marinestyrke i Østersjøen. Russerne har «på en permanent stasjon» i Østersjøen seks kryssere, 70 destroyere, 150 undervannsbåter, flere hundre torpedo-båter og et lignende antall minesvepere, rundt regnet 125 jagere og omkring 1.000 land-baserte marinefly.

Den annen er det som i NATO-sirkler er blitt kjent som «Krustsjov-doktrinen».

Det vil si den russiske styrers krav i taler og erklæringer, som har fått bare liten publisitet, at Østersjøen er en «rød sjø», hvor russerne har spesielle privilegier — først og fremst i retning av rett til å holde borte vestlige marinefartøyer.

*

Denne såkalte «Krustsjov-doktrine» for Østersjøen blir blankt avvist av US og NATO-autoriteter..

De insisterer fast på at sjøen er internasjonal og åpen for alle fartøyer.

Vest-Tyskland, hvis store Kieler-base er ved Østersjøen er særlig viktig i denne forbindelse.

Det kan nå meddeles at saken ble diskutert av forsvarsminister Franz Josef Strauss og admiral Burke under sistnevntes besøk i Kiel. Også viktig i denne sammenheng er at Kiel utenom admiralen også fikk besøk av krysseren MACON, det største US-krigsskip som har gått inn i Østersjøen siden verdenskrigen.

En annen viktig marine-reise til Vest-Tyskland var besøket av atomundervannsbåten TRITON i Bremen i nabohavet Nordsjøen.

I samtalen med Strauss støttet Burke de vesttyske planer om å styrke sine marinestridskrefter med flere og større destroyere og undervannsbåter. Bonn-regjeringen ønsker å bygge opp en flåte på 25 6.000 tonns destroyere bevestnet med raketter, og omtrent det samme antall undervannsbåter.

Denne plan vil bli overveiet av NATO-forsvaret og fremmede ministre ved deres årlige møte i Paris i desember. Deres tilslutning ansees sikker.»

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Taktiske atomvåpen

(Forts. fra side 5)

sikte på forsvar av egen jord. Et alternativ til denne strategien finnes ikke i dag.»

De taktiske atomvåpen er en nødvendighet sier ikke bare admiral Sture Storheil, men også vår tidligere hær-sjef general Hansteen, den militære sjef for NATO, general Lauris Norstad, gamle Konrad Adenauer, de Gaulle, og Eisenhower. Troppene kan ikke unnvære atomvåpen hvis de med noen utsikt til hell skal kunne ta kampen opp mot verdenskommunismens masser.

Det er derfor uriktig, og en støtte for kommunismen å protestere mot innførelse av atomvåpen i Norges forsvar.

Det er mulig det foresvever «protestantene» at hvis vi skyter med trepropper vil også russerne gjøre det. Men dette vil være å underkjenne Krustsjovs intelligens og karakter. For Krustsjov er en mann som har opplevd å se millioner av egne landsmenn omkomme under krig, revolusjon, hungersnød og «likvidering» under såkalte rettsprosesser. Han er en mann med et slikt gemytt at han som gjest i F.N. skjeldte forsamlingen huden full og understreket sin tale ved å trekke av seg skoa og slå dem i talerstolen! Man kan ikke vente at en slik mann vil la sine skjevøyde mongoler skyte med løst krutt hvis han hører at heller ikke hans fiender har noe annet å fare med. — Han vil bare le.

Hans karakter fremgår forresten av hva slags venner han omgir seg med, og ifølge «Farmand» for 8. oktober er noen av hans hjertekompisser disse:

Albania: Statsminister Mehmet Sheku. Ofte kalt «Albanias slakter» på grunn av sin blodige undertrykkelse av anti-kommunistene. På et regjeringmøte i 1950 — fortelles det — at da en kollega kranget vel mye ved konferansebordet tok Sheku frem en pistol og skjøt ham.

Tsjekoslovakia: President Antonin Novotny. — Sørget i 1952 for å få henrettet kommunistlederen Rudolf Stansky, uaktet han innrømmet at anklagene mot denne var fabrikerte og falske. — Novotny mente at Stansky fortjente å bli hengt allikevel siden han hadde torturert politiske fanger. — Og så ble han hengt.

Ungarn: Statsminister Janos Kadar. Spesialist på forrederi. Han reddet livet under siste verdenskrig ved at hustruen til hans nære venn Lazlo Rajk selv under tortur ikke røpet hans gjemmede for det tyske politi. — I 1949 ble Rajk arrestert for Tito-

Baker

ER POPULÆRE JULEGAVER!

Men bestill i tide! Av gode tyske bøker nevner vi foruten de 7 bind i Waffen-SS Bokrekken som vi omtalte i siste nummer:

USA-major George R. Jordan: Sowjets siegen durch Spione und mit amerikanischer Hilfe. Illustrert. kr. 24.—

Det var Roosevelt og hans kumpaner som utlever-te atomhommeligheten til de røde.

Kleist, Peter: Auch du warst dabei kr. 36.—

En glimrende bok om det som hendte i Tyskland under Hitlerstyret.

Kleist, Peter: Chrustschow 50 km vor Hamburg kr. 32.—

En analyse av Sovjets resurser og Vestens sjanser av den kjente tyske østkjenner.

Bruder, Herbert: Ich komme wieder kr. 28.—

Glimrende tysk soldatbok fra siste verdenskrig.

Barenyi, Olga v.: Prager Totentanz kr. 31.—

Denne gripende bok av den tsjekkiske forfatterinne forteller om de blodige dage i Prag og massedødene på tyskere. Boken er kommet i flere opplag og har vakt stor interesse verden over.

Barenyi, Olga v.: Der tote Briefkasten kr. 31.—

Her forteller forfatterinnen om den røde infiltrasjon i Vesten.

Guderian, Heinz: Panzer-Marsch! kr. 16.50

Hess, Ilse: Gefangener des Friedens kr. 18.25

En bok om Spandaufangen Rudolf Hess.

Rassinier, Paul: Die Lüge des Odysseus kr. 29.—

Fransk motstandsmann forteller sannheten om de tyske konsentrasjonsleire.

Ribbentrop, Joachim v.: Zwischen London und Moskau kr. 31.—

Den tyske utenriksministers beretning i skyggen av galgen.

Rudel, Hans-Ulrich: Krieg und Frieden kr. 28.—

Veale, J. P. F.: Verschleierte Kriegsverbrechen kr. 30.—

Forfatteren av «Advance to barbarism», kjent britisk jurist skriver her fengslende om krigsforbrytelse det ikke er god tone å nevne.

SKANDINAVISKE BØKER:

Engen, Trygve: Jeg er ingen landssviker kr. 6.—

Furuseth, Birger: Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet kr. 12.—

Hedems bøker.

H-G, A.: Hämnens År. kr. 15.—

Glimrende svensk bok om historieforfalskningen og hetsen.

Lærum, Erik: Dansk soldat i krig og fred kr. 8.50

McCarthy: Den forspildte Sejr. kr. 10.—

Vi har også mange andre bøker. Be om liste.

Ved forskuddsbetaling sendes bøkene fraktfritt, i motsatt fall tar vi betalingen pr. postoppkrav med tillegg av porto og gebyr. Vi forbeholder oss inntil 14 dages leveringstid for enkelte av bøkene.

Folk og Lands Bøktjeneste

Postboks 3214, Oslo — Postgiro 16450

isme. — Kadar var dengang 1958 med henrettelsen av sjef for Ungarns sadistiske Imre Nagy som Kadar personlig hadde lovet amnesti! Han gikk til sin venn i sellen og overtalte ham til å skrive en falsk tilståelse mot løfte om ikke å bli henrettet. Etterpå undertegnet Kadar ordren om henrettelse!

Kadar sluttet seg til Imre Nagys regjering under oppstanden 1956, men deserterte etter ti dager til russerne. Han ble av disse utnevnt til statsminister og lovet amnesti til alle som hadde deltatt i revolusjonen, et løfte han holdt på den måten at han ga ordre til et skred av henrettelser som kulminerte i

— — — Dette er noen av gullgutene til Krustsjov. Dette er noen av de karene som passer inn i hans atmosfære. Og derfor er det utelukket at ikke hans tropper vil bruke Vesten kasserer alle sine og vender tilbake til pil og bue. Protestene mot de taktiske atomvåpen er derfor i dag ikke annet enn en hjelp til dem som ikke vil Vesten vel.

Konrad Sundlo.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4)

oppholder seg her er en velpleiet eldre herre, Monsieur Pierre de Fouquières, som før han ble pensjonert var «Introducteur des Ambassadeurs» (Introduksør av sendemenn) hos republikkens president. Den unge adelige var helt ubemidlet, da Madame de Poliakov tok seg av ham. Hun var gift med den rike jøde Polak, som var blitt adlet av tsaren med navnet Poliakov. Da imidlertid den russiske adel lot denne skrupuløse oppkomling få føle sin forakt, bodde han i Paris. Der drev han store forretninger og også spionasje, noe hans frue understøttet ham i på beste måte. Dette falt henne ikke vanskelig da hun opprettholdt nære forbindelser til ledende franske politikere, som holdt henne underrettet om de mest hemmelige ting. Med den unge de Fouquières knyttet hun imidlertid forbindelse fordi hun følte seg sterkt tiltrukket av ham. På grunn av hennes forbindelser, lykkedes det henne å få anbragt den unge diplomat som presidentens seremonimester, noe som også passet henne svært godt fordi hun da kunne bruke ham som etterretningskilde. I 1916 fikk Paléologue, den franske sendemann i Petersburg nyss om at Poliakovene var tsarens spioner, og Fouquières, hvis forbindelse med Madame Poliakov ikke var noen hemmelighet, ble avskjediget. Da imidlertid Paul Deschanel ble republikkens president i 1920, tok han igjen Fouquières, hvis familie han kjente, i sin tjeneste. Fru Poliakov var død i 1928 — utarmet etter at tsarriket var blitt styrtet, men fremdeles i besiddelse av sine juveler, som den gamle dame hadde hos seg i sengen om natten av frykt for at de skulle bli stjålet. Fouquières var i mellomtiden blitt pensjonert, men han klarte seg ikke med sin pensjon og måtte forsøke å skaffe seg andre inntekter. Heldigvis var det fremdeles sterk interesse for visse informasjonen — Georges Mandel for eksempel, som nå i de stormende dager var blitt innenriksminister, betalte ganske godt for etterretninger fra de kretser hvor han ingen adgang hadde. I Jockeyklubben innbød man ikke engang Mandel som gjest, og derfor satt nå de Fouquières i en stol og lyttet til samtalen.

Selvsagt dreiet de seg om krigssituasjonen. Den så fortvilet ut: belgierne hadde kapitulert, engelskmennene hadde flukket, slaget i Flandern måtte ende med et forferdelig nederlag og så måtte, på samme måte som etter nederlaget ved Sedan i 1870 fremstøtet mot Paris komme. «Det som forestår oss er skrekkelig», sa en herre og Armand Thierry de Ludre, en mann på 45 år, som engang hadde vært attaché hos den franske sendemann i Berlin, føyet til: «Det er verre enn i 1870! Hva annet kan vi gjøre enn å legge ned våpnene? Det beste var om

det ble gjort snarest mulig — hvert ytterligere offer av menneskeliv er jo meningsløst!»

«En fullstendig defaitistisk uttalelse», tenkte gjesten de Fouquières. «Den vil interessere herr Mandel, for han driver jo nettopp en ubarmhjertig jakt på defaitister!» Og så kom Fouquières til å tenke på at Mandel dessuten hadde et gammelt fiendskap med familien de Ludre, for på hans foranledning ble for noen år siden en valgunderstøttelse som Mandel fikk av Comité des Forges, en organisasjon av den franske tungindustri, strøket. Fouquières reiste seg ikke straks, han fulgte ennå en stund med i samtalen. Men så stod han hurtig opp, tok avskjed i en fart — og ennå i forværelset telefonerte han. Han lot ikke klubb-tjeneren skaffe seg forbindelsen, nei, han gikk inn i det lydtette telefonrum, ringte selv opp og talte så — slett ikke lenge. Men ennå samme aften ble huset hvor herr de Ludre bodde omringet av det hemmelige franske politi. En fransk lov forbød det å betre et hus etter mørkets frembrudd, hvis det da ikke gjaldt å hindre en vollsgjerning. Men så snart det ble lyst trengte politifolkene inn i huset, og så begynte, mens Frankrike drev mot kaos, en sørgelig tragedie med utspring i personlig hevsn, som endte med et mord — — —

(Neste gang: Daladier nikker)

Landet som løy seg ihjel

(Forts. fra s. 4)

Stortingsmennene, som ikke ble med til de engelske kjøttgryter fyrt under av shippingpenger fra Nortraship, forsøkte sommeren 1940 å få en ordening med okkupanten, så at lønningene ikke skulle opphøre før demokratiet vendte tilbake. En venn av meg, som stod disse forhandlinger nær, fortalte at Reichskommissar ble kvalm, da sikring av avlønnen ble nevnt for å avsette Kongen og regjeringen i London!

Det materiale som nu foreligger om ovennevnte visvass er selvsagt ganske interresseløst, selv om Trygve Lie i sin bok «Øyensynlig mener seg så høyt hevet over den almindelige masse-toskeskap, at han faktisk drister seg til en beskrivelse av alt det man fant på av «statsmannskunster» for å unngå å falle i den grav man hadde laget for det norske folk! Denne manns frekkhet belyses best ved hans nuværende forretningsreise i «kampen mot den internasjonale finanskapital» (som ved denne anledning går ut på å selge mest mulig av Norge til de internasjonale truster).

Et stygt ordtak sier: Når hornene blir gamle, går de i kloster». Eller ekskluderes hvis de fortsetter sin virk-

somhet ut over aldersgrensen. Det er muligens overflødig å nevne hva her henpekes på!

Vi omskolerte, det vil si folk som mistet sin tro på norsk folkevett, men fremdeles befinner oss i hendene på styremaktene (Beredskapsloven), tillater nu som før å syng ut, om hva vi mener, både om det som har hendt, og som sannsynligvis vil komme til å hende, hvis det norske folk fortsatt lar seg føre bak lyset.

Vi gikk inn i NATO, (offisiell begrunnelse for å forlate vår nøytralitetslinje), fordi erfaringen hadde lært oss, at det ikke nyttet for et lite land å verge nøytraliteten i en krig mellom stormakter. Begrunnelsen er altså et himmelskrikende falsum. Sannsynligheten taler for at England fra 1905 regnet ut at det lønnet seg for dem at vi offisielt var «nøytrale», selv om England ikke ville anerkjenne og garantere denne nøytralitet. I 1939 lønnet det seg ikke lenger, den 2den verdenskrig frembød et nytt bilde strategisk.

Alt dette skriver engelske historikere med stor frimodighet om. Ja, det var endog Frankrike som forlangte at vi skulle trekkes inn i krigen — ellers ville det komme til en

STOR GLEDE

Dagbladet er naturligvis storveies glad over det lykkelige valg i USA og har også innhentet behørig gledesrop hos «norske politikere». Venstre-Røiseland (Bortens sentrumskommiss) er særlig glad for at en nå kan få det røde Kina med i det FN som allerede vrimler av negerhøvdinger. «Det er — — noe av det viktigste i verdenspolitikken», erklærer han. Arbeiderparti-Hønsvald er like fornøyet og den spesial-protestantiske Erling Wikborg ville hvis han hadde hatt stemmerett i USA naturligvis foretrukket katolikken Kennedy. Vel, herrene om det, men hvorfor har ikke høyre og senterpartiet også konfirmert valget? Det ville ikke forbause noen om disse prinsippfaste partipolitikere også gjorde det. For ellers kunne gjerne Dagbladet falle på å kalle den for nynazister, eller iallfall for dårlige nydemokrater.

INGEN FRED, INGEN PRIS

Denne overskrift setter Deutsche Wochen-Zeitung over en notis, som forteller at det norske stortings No-

belpris-komite har vedtatt ikke å dele ut noen fredspris i år. Beløpet vil bli holdt tilbake til neste år.

EN TYSK L'ABÉE-LUND

I Vest-Tyskland har man nå måttet importere italienske arbeidere for å få saker og ting undav, så nå har en krigens «fremmedarbeidere» i ny versjon. Italienerne utmerker seg ved sin svakhet for de tyske piker og en rekke tilfeller av voldtektsforsøk er anmeldt til politiet. Heldigvis har en i München politisjef omtrent som vår egen kriminalsjef L'Abée-Lund, som vil arrestere de bestjålne bileier istedenfor de søte barna som stjeler bilene. Kriminalsjefens tyske kollega legger iallfall skylden på de tyske piker,

ordning med Tyskland! Spesielt våre næringsinteresser krevet at vi svek det vi helig og dyrt hadde lovet, nemlig ikke å stille vårt territorium til disposisjon for noen av de stridende parter.

Er det da noe rart at Sovjet ser med stor skepsis på våre forsikringer om ikke å gi Nato-partnere baser i Norge. Vi har jo tidligere sviktet våre løfter under et lignende regime som vårt nåværende, Ja dennegang er det endog folk som rent personlig svek kommunismen og derfor i Moskva vel sees på omtrent på samme måte som norske domstoler anskuet oss i 1945. Vi er selvsagt og velbegrunnet uten tillid. Det er bare underlig at våre Nato-partnere regner med oss! Den rengjøring som 1945 burde ha forårsaket, ble et oppgjør mot antikommunister og mot den vestlige kultur og rettsfølelse, i stedet for en hel avløsning av det styre-skikt som ved politiske, personlig egoistiske manipulasjoner, hadde lagt Norge ut som et åte for reven.

Nu er man atter i full gang med å forberede en ny ødeleggelse, alle som ønsker at Norge skal vende tilbake til nøytraliteten er forredere (således hele det svenske folk, som har valgt dette standpunkt). Snart kommer de taktiske atom-våpen og de baser (som russiske trusler kan fremtvinge). Hvem kan overhodet stole på «våre» løfter. Franktirorvirksomhet og sabotasje er fremdeles høynasjonal holdning, når den parres med hets mot vår nuværende Nato-felle Tyskland. Våre politikere har gjort Norge til et land, om hvilket fremtidens historikere kan komme til å skrive, at det løy seg i hjel.

H. Franklin Knudsen.

som smiler for søtt til de fremmede. I kasjotten med dem!

KVINNER SELV — — —

Den nye presidentfrue i USA er en fremmelig dame — og dertil skjønn å skue. Hun understøttet sin mann effektivt, ikke bare ved dyre toaletter, men også som taler — i negerkvarterene i New Yorks Harlem. Fruen henvendte seg til de svarte på spansk og italiensk og bad om støtte for sin negerglade mann med de store tenner.

VEKK FRA FREMMEDLEGIONEN

Siden begynnelsen av krigen i Algerie er 2079 tyske fremmedlegionærer blitt bragt tilbake til sine tyske hjemsteder av «Den algirske nasjonale befrielsesfront», forteller Deutsche Wochen-Zeitung.

MUSSOLINIS MORDER SYK

Det italienske kommunistiske parlamentsmedlem Walter Audisio, som skryter av å ha myrdet Mussolini, er innlagt på sykehus etter et sammenbrudd under valgkampen. Etter en heftig diskusjon med en motstander falt han om rammet av et hjerteanfallet. Mordet på forsvarsløse mennesker var tydeligvis mindre anstrengende.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helbare loftstrapper.

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land